

faaet Svar, og — sagde det ærede Medlem — det er det, vi nede hos os plejer at kalde Ringeagt. Det synes jeg dog er for stærke Ord. Navnlige troede jeg ikke, det ærede Medlem vilde sige det. Det ærede Medlem har nemlig en Gang i Justitsministeriet henvendt sig til mig om en Sag, som laa ham paa Sinde om nogle tyske Skolebørn, der skulde være forurettet; og jeg følte ogsaa, at hvis den Fremstilling var rigtig, som det ærede Medlem gav, var de blevet forurettet. Jeg bad derfor det ærede Medlem om at sende nærmere Oplysninger, naar han kom hjem. Disse Oplysninger kom ikke, og vi skrev derfor fra Ministeriet til det ærede Medlem Hr. Schmidt om, hvorledes det forholdt sig med den Klage. Men vi fik ikke noget Svar derpaa. Men hverken jeg eller Departementschefen eller Kontorchefen i Ministeriet har betragtet dette som nogen Ringeagt fra det ærede Medlems Side; man har ganske simpelt opfattet det som Udtryk for, at der ikke var noget om Sagen.

Situationen er den, at der var en Fest nede i Tønder, som vi alle ved, den 18. og 19. Juni i Aar. Det ærede Medlem Hr. Schmidt havde absolut en god Villie til, at den skulde forløbe roligt. Han og de danske Myndigheder dernede traf da en Ordning angaaende Festlighederne. Men desværre skulde det ærede Medlem Hr. Schmidt netop have meget travlt den Dag, og derfor blev disse Aftaler truffet for abstrakt. Det blev aftalt, at det var tilladt Foreningerne at rejse nogle Æreporte, og de maatte have Lov til at have Baand med Farver paa dem, men der var ikke sket nogen Henvendelse til Politiet om, hvor de skulde anbringes. Men nu skete der det om Søndagen, at paa den ene Æreport i Østergade hejste man et frit vajende tysk Flag, og paa den anden Æreport hejste man to frit vajende slesvig-holstenske Flag; og det vakte en vis Bitterhed dernede. Denne Anbringelse af Flag var ikke helt overensstemmende med den Aftale, der var truffet mellem Amtmanden paa mine Vegne og det ærede Medlem Hr. Schmidt. Man henvendte sig derfor til Politimesteren med Anmodning om at faa dem fjernet. Der opstod — som man let kan forstaa, naar det drejer sig om en By, hvor der er to nationale Strømninger, der staar overfor hinanden — en vis Bitterhed over, at disse Flag skulde hænge der, hvor danske Folk skulde gaa, og man henvendte sig derfor til Komiteen om at faa dem ned allerede Kl. 12; men de kom først ned ca. Kl. 3. Man kan forstaa, at der kom en vis bitter Stemning derover,

og det er ganske naturligt, at Sindene som Følge deraf kom noget i Bevægelse. Om Søndagen var det Meningen, at der skulde gaa et Processionstog, men desværre var der heller ikke her blevet truffet nogen bestemt Aftale; det var ikke bestemt, hvor Processionen skulde gaa, og den gik da op og ned ad forskellige Gader. Ogsaa dette satte Lidenskaberne i Bevægelse.

Jeg synes derfor, at der fra det ærede Medlems saavel som fra min Side maaske er udvist nogen Malkonduite, idet vi skulde have aftalt ganske bestemt, hvad der skulde gives Lov til: hvilken Vej Processionen skulde have Lov til at gaa, og at de maatte have Lov til at have Flag paa Festpladsen og i Foreningslokalerne. Der burde ikke blot have været en ganske almindelig løs Aftale, der gaar aldrig i saadanne Tilfælde. Derfor er det nu blevet ordnet saaledes, at der herefter bliver truffet bestemte Aftaler; derved kommer der ikke den Gnidningsmodstand frem, der har været i øtte Tilfælde. Jeg kan nemlig godt forstaa, at naar man dernede lige ved Hovedvagten ser et saadant frit vajende tysk Flag, kommer Gemytterne let i Oprør. Men det er selvfølgelig uheldigt, og det har ingen forsvaret, at Militæret blev indblandet i den Sag. Det er militært set uheldigt, men det er forstaaeligt, at det skete, naar man tager i Betragtning, hvad jeg her har udviklet.

Det er ogsaa ganske interessant at se at „Sønderjydske Socialdemokrat“ er fuldstændig af samme Anskuelse. Den fremhævede kort Tid efter ganske den samme Anskuelse, som jeg her har refereret. Jeg er glad ved at have netop den paa min Side. Den siger nemlig „Der var rejst et Par Æreporte, paa disse var der hejst et Par slesvig-holstenske Oprørsflag. Dette virkede naturligvis opildsende, i Særdeleshed da den ene Æreport var anbragt lige ved Hovedvagten, og Soldaterne saa at sige kom til at staa Vagt ved det nævnte Flag... I Lokalerne, hvor der holdtes Møder, og paa Festpladsen havde de Lov til at hænge, hvad Flag op de vilde. Der blev saaledes vist Festarrangørerne og Festens Deltagere en Hensynsfuldhed, som i ingen Henseende kan sammenlignes med den Brutalitet, der udvistes overfor Danske under Preusserstyret“. Og senere staar der: „Tønder Borgerskab deltog kun i ubetydelig Grad i Processionen. Derimod var Skolebørnene udkommanderet fra de tyske Skoler i Tønder, Højer, Løgumkloster, Tinglev, Jejsing, Hajst m. fl.... Der var mange af Tønderboerne, der maa regnes for at høre til den tyske Side, som